

LIBRIS

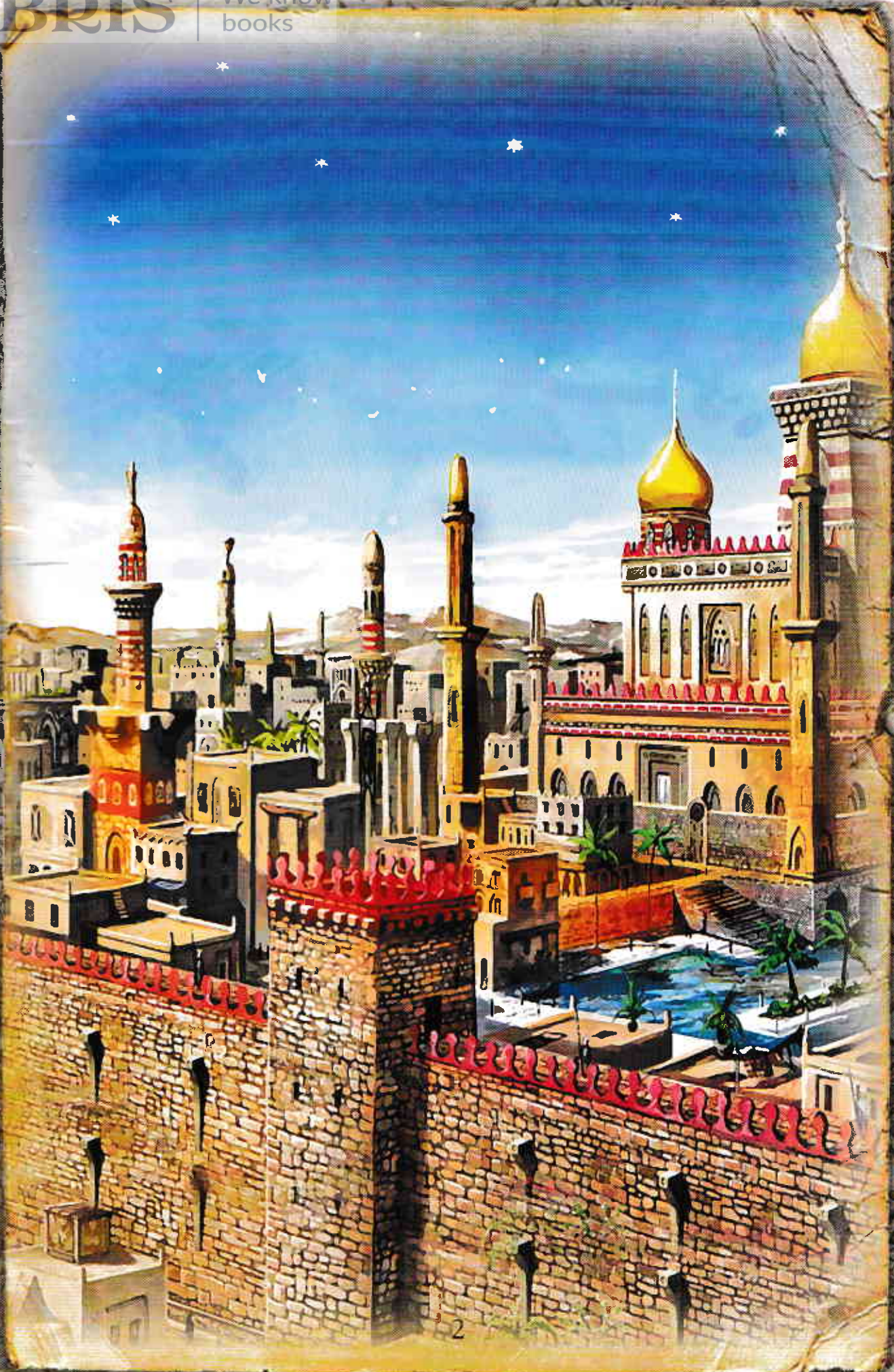
We know
books

Muc cel mic

Wilhelm Hauff

În Niceea, iubitul meu oraș de baștină, trăia odată un om, pe nume Muc cel Mic. Eram copil pe vremea aceea, dar îmi aduc bine aminte de el. Poate, fiindcă din pricina lui am mâncat o dată de la tata o bătaie soră cu moartea.

Când l-am cunoscut, Muc cel Mic era un holtei bătrân, dar nu mai înalt de câțiva coți; pe deasupra, avea și o înfățișare tare ciudată: un cap mare, mare de tot, mai mare decât vreun alt cap de om și un trup mic și plăpând. Muc trăia într-o casă uriașă, singur-singurel, și tot singur își făcea de mâncare; nu se arăta pe uliță decât o dată pe lună și dacă pe la vremea prânzului nu s-ar fi zărit ridicându-se un fum gros din hornul casei sale, nimeni n-ar fi știut dacă Muc cel Mic mai trăiește ori ba; seara se plimba pe acoperiș, și de jos, din uliță, ți se părea că un cap de uriaș umblă de unul singur încolo și încioace. Tare răutăcioși eram noi, băieții, pe vremea aceea: cât era ziulica de mare ne țineam numai de năzbâtii.

Ziua, când Muc cel Mic pleca de-acasă, era o adevărată sărbătoare pentru noi; ne strângeam din vreme în fața casei lui și

il aşteptam să iasă; uşa se deschidea şi în prag se ivea un cap mare cu un turban şi mai mare, urmat de un trupşor pirpiriu, îmbrăcat cu o fărâma de feregea ponosită de sub care se zăreau nişte şalvari largi, încinşi cu un brâu lat; în brâu era înfipt un hanger lung, atât de lung, că anevoi ieşti puteai da seama dacă Muc atârnă de hanger sau hangerul de Muc.

De cum păşea pe uliţă, porneam să chiuim de vuia văzduhul; ne zvârleam tichiile în aer şi topăiam nebuneşte în jurul lui. Dar Muc ne întâmpina dând grav din cap şi cobora cu paşi domoli uliţa, târându-şi tălpile — asta din pricina imineilor lui nemaivăzut de mari.

Noi, băieţii, ne luam după el strigând întruna: „Muc cel Mic! Muc cel mic!” I-am făcut şi o strigătură hazlie, pe care i-o cântăm adesea; suna cam.ăşa:

Muc, Muc, Muc, micuţule Muc,
Hai la joacă nu sta cuc!
Casa ta e mare, mare,
Capul tău pereche n-are:
Uriaş ca un ceaun!
Muc, piticul nostru bun,
Sari şi ia-te după noi!
Prinde unul, prinde doi,
Muc, Muc, Muc, piticul Muc!

Aşa ne desfătam adesea pe socoteala lui şi trebuie să mărturisesc, spre ruşinea mea, că eu eram capul răutăţilor; îl trăgeam mereu de mica lui feregea şi o dată l-am călcat din spate pe imineii lui uriaşi, iar bietul Muc s-a împiedicat şi a căzut.

Întâmplarea aceasta mi s-a părut nespus de hazlie, dar mi-a trecut curând pofta de râs când l-am văzut pe Muc cel mic îndreptându-se spre casa tatălui meu. A intrat la noi în casă şi a zăbovit un timp acolo. Eu am stat pitit după poartă până când Muc a ieşit, însoţit de tatăl meu, care îl ţinea cuviincios de mână şi îşi luă rămas bun de la el cu multe plecăciuni.

Nu prea mă simţeam în apele mele, aşa că am rămas o bună bucată de vreme în ascunzătoarea mea. În cele din urmă, însă,